

være i Besiddelse af. Jeg tror paa ingen Maade, at den i Almindelighed er til Stede. Den er til Stede i visse Kredse og maaske i det Samfundslag, som den ærede Ordfører tilhører: den danske Gaardmandsstand. Den har haft udmærkede Aar, og der er maaske den økonomiske Bæreevne betydelig større, end den har været nogen Sinde tidligere. Men tage vi den danske Arbejderbefolkning, bør man vide, at dens økonomiske Evne i Øjeblikket er stærkt nedsat. Ingen kan nægte, at vi i Øjeblikket befinde os i en Dyrtdperiode. Man skal sikkert gaa langt tilbage for at finde saa høje Priser paa Levnedsmidler som Brød, Kød, Mælk, Smør, Æg og Grøntsager, kort sagt Livets første og vigtigste Fornødenheder, og det maa selvfølgelig nedsætte den store Arbejderbefolknings økonomiske Evne. Naar saa yderligere henses til, som jeg nævnede før, den stærke Anspændelse af Kommunernes Skatteevne, var der al Grund til, at Regeringen i sine Overvejelser i Øjeblikket netop skulde komme med saadanne Skatteobjekter, som jeg her har nævnt, saa at man ikke kom til at ramme den almindelige Befolkning.

Naar man ser paa Regeringens Skattepolitik i det hele taget, forekommer det mig, man maa sige, at det er en underlig tvetungtet Politik, Regeringen har ført, en Politik, der viser sig med to Ansigter, et Ansigt smilende og velvilligt overfor Vælgerne og et strengt og barsk Ansigt, som vises i den lovgivende Forsamling. Maa jeg minde om, at forud for Valget 1910 og i øvrigt ogsaa forud for Valget 1909, blev det af Socialdemokratiet klart og tydeligt paavist, at det vilde blive uundgaaelig nødvendigt at lægge paa den danske Befolkning nye, tunge Skatter. Men vore politiske Modstandere benægtede dette paa det bestemteste. Der kan henvises til Udtalelser fra maaske næsten alle Regeringens Tilhængere, i hvilke det paa det bestemteste benægtedes, at det vilde blive nødvendigt at paalægge Befolkningen nye Skatter.

Jeg skal citere blot nogle enkelte Udtalelser af særlig fremtrædende Mænd, der vise Rigtigheden af, hvad jeg her har sagt. Jeg skal saaledes fremkomme med en Udtalelse af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen): Det ærede Medlem udtalte paa et Møde i Præstø ifølge et Referat i „Næstved Tidende“, altsaa et Referat i et Blad, der tilhører Regeringspartiet, og om hvis Rigtighed man vel derfor ikke tør tvivle, følgende:

„Disse Ord om nye Skatter ere kun en Bøhmand . . . Der er imidlertid ingen Tvivl om, at Toldindtægterne ville stige, saa den Spaadom, Zahle kommer med, at vi hvert Aar ville faa 15 Mill. Kr.s Underskud, har ingen Steder hjemme.“ Den højtærede Finansminister udtalte paa et Møde i Odder følgende: „Vi have allerede nu betydelig større Toldindtægter og større Indtægter af Banerne; dette i Forbindelse med en rimelig Forrentning af Banerne paa 3½ pCt. kan ad Aare dække hele vort Underskud.“ Den samme ærede Minister udtalte paa et Møde paa Skansebakken i Maj Maaned 1910: „Brandes Tale om 15 Millioner nye Skatter er ganske greben ud af Luften.“ Jeg kan henviser til et andet meget finskyndigt Medlems Udtalelser, nemlig det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow). Om dette ærede Medlem skriver „Roskilde Tidende“ følgende: „Skræmmebillederne bleve skrækkeligere og skrækkeligere, jo nærmere vi kom Valget, saa Indenrigsminister Munch til sidst fik de nye Skatter sat helt op til 15 Mill. Kr. Havde vor Kandidat her i Roskildekredsen (Departementschef i Finansministeriet Jerichow) ikke paa en saa overlegen, klar og indlysende Maade kunnet afsløre disse Skræmmebilleder, vilde vi maaske neppe have ført hans Valg igennem.“

Nu gaar man selvfølgelig og maa gaa ud fra, at dette har været disse 3 Mænds ærlige og oprigtige Mening den Dag, de fremsatte den, og at de ikke have kunnet se bedre, end at det forholdt sig saaledes, som de sagde. Nu er det ganske vist underligt, at de to Mænd, den forhaanden-værende Finansminister og det ærede Medlem fra Roskilde, som beklæder en høj Embedsstilling indenfor selve Finansministeriet, kunde se i den Grad forkert paa Sagen, som de have gjort. Man kan sige om disse 3 Mænd, hvad man vil, men kalde dem klartseende og vidtskuende Finansmænd kan man ikke.

Det har altsaa vist sig, at de have set fuldstændig forkert, og at det er rigtigt, hvad der fra Socialdemokratiets og det radikale Partis Side er blevet sagt overfor Vælgerne, at nye Skatter vare en uundgaaelig Følge af den Politik, Regeringen har ført. Derfor sagde jeg før, at det er en Politik med to Ansigter: De Herrer have eet Ansigt, der vender ud til Vælgerne, men tage et helt andet Ansigt paa, naar de komme ind i Lovgivningssalen. Nu er det Spørgsmaalet, om Vælgerne i Længden kunne have Tillid til en